

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γειά σου Γιώργο,

Η ημέρα του Anzac Day δεν είναι γιορτή νίκης. Μνημόσυνο είναι για τις τεράστιες απώλειες των Αυστραλών και Νεοζηλανδών παλλικαριών στην Καλλίπολη. Όμως είναι και μια γιορτή, μια σημαντική ημερομηνία στην ιστορία της Αυστραλίας.

Είναι η αρχή της ιστορίας της, σαν ανεξάρτητο, αυτοδιοικούμενο κράτος. Ήταν η γέννηση του Κράτους. Η πρώτη σπιθαμή για εθνική συνείδηση! Με την εκστρατεία της Καλλίπολης δημιουργήθηκε μια φιλοπατρία που δεν υπήρχε ως τότε.

Είχαν περάσει μόλις 15 χρόνια που η χώρα είχε αποκτήσει τη δική της Κυβέρνηση (1901 Ομοσπονδία). Μέχρι τότε ήταν αποικία.

Το 1901 έγινε ανεξάρτητο κράτος, μέλος της Βρετανικής Κοινοπολιτείας. Και η θυσία της Καλλίπολης, η μεγάλη ανθρωποθυσία στο βωμό του πολέμου ήταν η παρουσίαση της νέας χώρας στο διεθνές προσκήνιο.

Γι' αυτό το μνημόσυνο των ANZAC, γίνεται γενέθλιο, υπόσταση, περηφάνια, ελπίδα της χώρας τούτης.

Από τότε ξεκινάει μια νέα υπόσταση, ανοίγεται ένα ελπιδοφόρο μέλλον για την Αυστραλία. Γίνεται γνωστή στον κόσμο σαν κράτος ανεξάρτητο. Σβήνει και το στίγμα της εξορίας καταδίκων. Σημαντικό αν σκεφτούμε την απαρχή της κατοίκησης της χώρας.

Μέρα λοιπόν σημαντική η ANZAC DAY, και πρέπει να την κατανοήσουμε σαν τέτοια. Δίπλα στο στεφάνι και γονυκλισία για τους αδικαιώτους νεκρούς και μια αγκαλιά λουλούδια για την γενέθλια παρουσία και παρουσίαση της νέας χώρας.

Χώρα της μετανάστευσης και της εποίκησης, πολυεθνική κι ελπιδοφόρα. Κομμάτι κι εμείς, αγκωνάρι στο κίριο της σημερινής όμορφης χώρας. Την αγαπήσαμε και τούτη τη γη. Ζήσαμε αγώνες και χαρές, δουλέψαμε κι αποχτήσαμε, κλάψαμε και γελάσαμε, γίναμε σάρκα της σάρκας μας. Ρίξαμε τα βλαστάρια μας καταβολάδες, έχουμε τάφους αγαπημένους στα χώματά της. Γιορτάζουμε κι εμείς μαζί με τους άλλους πολίτες της τη μεγάλη μέρα των ANZAC. Ας ευχθούμε ειρήνη και πρόοδο.

ΟΙ ΑΤΑΦΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Εκείνοι οι άταφοι νεκροί κείνα τα παλικάρια, του χτες, προχτές, του αύριο κι αυτοί της ιστορίας, πάντα μου ήταν σεβαστοί,

και πάντα τιμημένοι.
Εκείνοι που 'πεσαν για την τιμή,
Για μια ιδέα, για μια λευτεριά.
Για μια τιμή που δεν τους άγγιξε
'που δεν τους κατευδωσε.
για μια αθανασία, που δεν τους δικαίωσε,
Για μια πίστη που δεν την κατανόησαν,
για ένα καθήκον
που το υπηρέτησαν πιστά
μα χωρίς πίστη στην ουσία.
Εκείνοι οι νεκροί οι άταφοι,
Εκείνα τα βλαστάρια,
Που ήταν να καρπίσουνε.
Τα όνειρα εκείνα
Που ήτανε ν' ανθίσουνε.
Εκείνες οι θυσίες
Πώς θα δικαιωθούνε;

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Ρωτάς με τον υπέροχο τρόπο σου «πώς θα δικαιωθούνε εκείνοι οι νεκροί οι

άταφοι, εκείνα τα βλαστάρια, που ήταν να καρπίσουνε. Τα όνειρα εκείνα που ήτανε ν' ανθίσουνε και εκείνες οι θυσίες».

Μα δεν υπάρχει άλλος τρόπος, αν δεν βάλουμε τέλος στους πολέμους, αν δεν τσακίσουμε τους πολεμοκάπηλους που πλουτίζουν με τις εκατόμβες αθώων. Αν δεν κρεμάσουμε αυτούς που βασανίζουν και δολοφονούν τους λαούς τους, όποιος φυλής, θρησκείας και πολιτικής παράταξης.

Ο πόλεμος δεν είναι ποτέ η λύση και πάντα είναι το πρόβλημα. Η Anzac Day, μπορεί να είναι όλα αυτά που αναφέρεις, όμως πιο σημαντικό είναι αντιπολεμικό της μήνυμα με τον μελαγχολικό ήχο τού μοναχικού σαλπικιτή και την υπόσχεση πως με τη δύση τού ηλίου και το πρωί θα θυμόμαστε «εκείνους που 'πεσαν για την τιμή, για μια ιδέα, για μια λευτεριά. Για μια τιμή που δεν τους άγγιξε, που δεν τους κατευδωσε. Για μια αθανασία, που δεν τους δικαίωσε».

Στον πόλεμο δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι. Τί κέρδισε η Ελλάδα μας από την ήττα μαζί, τί κέρδισαν η Ρωσία, η Γαλλία, η Αγγλία που κέρδισαν τον πόλεμο; Δεκάδες εκατομμύρια νεκροί, πόλεις ισοπεδωμένες, λαοί πεινασμένοι, αυτές είναι οι συνέπειες των πολέμων. Δες τί συμβαίνει σήμερα στην Μέση Ανατολή με εκατομμύρια νεκρούς και πρόσφυγες, κρανίου τόπος η Συρία, το Ιράκ και το Αφγανιστάν με μόνους κερδισμένους τους εμπόρους τού θανάτου με τας όπλα τους.

Και ξέρεις τί είναι εξοργιστικό; Πώς οι μεγάλες δυνάμεις βρίσκουν στο πι και φι δισεκατομμύρια δολάρια για να χρηματοδοτούν πολέμους, αλλά ούτε ένα δολάριο για το παιδάκι στην Αφρική που θα πεθάνει από ασπία, από αρρώστειες και από βόμβες.

Ξέρω ότι με κυριεύσει το αντιπολεμικό μένος, αλλά είναι απίστευτο η Αυστραλία να θρηνηί στην Anzac Day τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς της στα πεδία των μαχών και οι πόλεμοι να συνεχίζονται σαν να πρόκειται για κυριακάτικες εκδρομές...

Θα τελειώσω σήμερα με την Ωδή τού Laurence Binyon που μγράφτηκε το 1914 και τα λέει όλα:

«They shall grow not old,
as we that are left grow old;
Age shall not weary them,
nor the years condemn.

At the going down of the sun and in
the morning

We will remember them.»

